

בפני כב' השופטת שרית זמיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שחר שורץ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלעד מאיר

הנאשם וב"כ עו"ד רויטל סבג משרד עו"ד אלי כהן

הכרעת דין

כמצוות המחוקק הריני מודיעה בזה על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

העובדות

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים – לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לפי עובדות כתב האישום בתאריך 17.2.09, בשעה מדוייקת שאינה ידועה לתביעה, בביתם ברח' טפר חיים 4 נס ציונה, איים הנאשם על אשתו, אורית שורץ (להלן: המתלוננת), בפגיעה שלא כדין בגופה באומרו לה כי ירצח אותה, וזאת בכונה להפחידה או להקניטה.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום.

לדבריו מעולם לא איים על המתלוננת, לא בכלל ולא באופן המתואר בכתב האישום בפרט.

הנאשם טען כי עסקין בתלונת שווא שהגישה נגדו המתלוננת, לאחר שיום קודם לכן פתחה בהליך גירושין כנגדו ולאחר שהסתבר לה כי הוא הגיש כנגדה תלונה בגין אלימות שהפעילה כלפיו, והכל במטרה להרחיקו מביתם המשותף ומבנותיהן המשותפות ולהשיג יתרון בהליך הגירושין.

הנאשם הוסיף כי הלכה למעשה הוא שהיה קורבן לאלימות מילולית ופיזית מצד המתלוננת, לאורך כל שנות נישואיהן ואף ביום הגשת התלונה ממש.

פרשת התביעה

במסגרת פרשת התביעה העידה המתלוננת.

עוד העידו השוטרת מזל באני – אשר חקרה את הנאשם והמתלוננת ותייעדה בכתב המפגש בין הנאשם והמתלוננת בתחנת המשטרה ;
השוטר עובד עובדיה – אשר היה מי שהגיע לדירת בני הזוג, שוחח עמם ועיכב את הנאשם לחקירה ;
השוטר דוד סלומון – שתיעד בכתב ניסיון לזמן למסירת עדות את עדת הראיה לארוע נשוא כתב האישום – שרה, ועדה נוספת בשם לילי שעבדה כמטפלת אצל בני הזוג. ניסיון אשר לא צלח עקב סירובן של העדות לשתף פעולה ולמסור עדות.

הוגשו בהסכמה :

- מזכר השוטרת מזל באני מיום 18.2.09 – סומן ת/1.
- אמרת הנאשם מיום 18.2.09 שעה 14:15 – סומנה ת/2.
- אמרת הנאשם מיום 18.2.09 שעה 17:47 – סומנה ת/3.
- דו"ח פעולה של השוטר עובדיה מיום 18.2.09 – סומן ת/4.
- דו"ח עיכוב הנאשם מיום 18.2.09 – סומן ת/5.

עדות המתלוננת

במסגרת עדותה בביהמ"ש מסרה המתלוננת כי נישאה לנאשם בשנת 2001 וכי בשנת 2008, לאחר טיפולי פוריות של 4 שנים, נולדו להן תאומות.

באוקטובר 2010 התגרשו בני-הזוג, לאחר שביה"ד הרבני כפה גט על הנאשם.

לדבריה מערכת היחסים בינה לבין הנאשם היתה קלוקלת מלכתחילה, כאשר לאורך כל שנות הנישואין חוותה אלימות מילולית יומיומית, שלווה בהשפלות וקללות. בסביבות ינואר 2009 כחודשיים לאחר לידת התאומות ועם התפטרותו/פיטוריו של הנאשם מהתמחות בסנגוריה הציבורית, חלה התדרדרות נוספת במערכת היחסים. המתלוננת תיארה את האווירה בבית באותה תקופה כתוהו ובוהו, כאשר בני הזוג מתווכחים באופן בלתי פוסק ועל כל דבר, הנאשם מצידו צועק, מקלל, עולב, משפיל, מאיים עליה ועל המקורבים בה ואף נוקט כלפיה באלימות פיזית של ממש.

אשר לארוע נשוא כתב האישום העידה כי ביום 17.2.09 בשעות אחר הצהריים, עת שהו בבית היא, הנאשם, התאומות והמטפלת שרה, התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם.

הויכוח הסלים ובמהלכו הנאשם התלהם וגידף, ובשיאו אף איים עליה כי ירצח אותה.

לדבריה שרה המטפלת ששהתה עמם בבית והיתה בקרבת מקום שמעה את האיום שהושמע.

למחרת, ביום 18.2.09 בשעות הצהריים, הגיע באופן מפתיע שוטר לבית המשפחה. השוטר בשם עובד עובדיה פנה אליה ושאל אותה האם יש בבית אלימות והיא השיבה בכי כי יש, אך ביקשה מהשוטר בכל לשון של בקשה שלא לנקוט בכל פעולה כנגד הנאשם ולתת לה לפתור הבעיות ביניהם בהליך אזרחי באמצעות עורכי-דין בבית משפט לענייני משפחה.

השוטר עזב את בית המשפחה, אך חזר שוב לאחר כ-10 דקות ומסר לבני הזוג כי בהנחיית הקצין הממונה הוא מבקש לעכב בכל זאת את הנאשם לתחנת המשטרה.

המתלוננת פירטה כי שבה וביקשה מהשוטר שלא לעלב את הנאשם, אך השוטר סירב והסביר לה כי מכיוון שלא היא שפנתה לעזרת המשטרה אין בכוחה לבטל התלונה. בנסיבות הללו וחרף תחנוניה ובקשותיה שלא לקחת את הנאשם, הודיע השוטר לנאשם על עיכובו לתחנת המשטרה, והנאשם התלווה אליו.

בשלב זה החליטה המתלוננת להגיע באופן מיידי לתחנת המשטרה.

כשהגיעה לתחנה היה הנאשם מצוי בעיצומה של חקירה, המתלוננת נכנסה לחדר החקירות כשהיא בזכה והתחננה בפני החוקרת – מזל באני, שלא תעשה לו שום דבר. החוקרת הוציאה אותה מהחדר וביקשה ממנה שתמתין. עם סיום חקירתו של הנאשם היא זומנה לחדר החקירות שם נשאלה ע"י החוקרת אודות האירוע בינה לבין הנאשם. המתלוננת ביקשה מהחוקרת לזנוח את הטיפול במקרה ולהותיר לה לפתור את היחסים עם בעלה מחוץ למשטרה. אז הודיעה לה השוטרת כי אם לא תמסור את הדברים כהוויתם "זה יכול לפעול לרעתה", ובנסיבות הללו סיפרה לחוקרת את שעברה בתקופה האחרונה, ותיארה את האלימות המילולית והפיזית מצד הנאשם לה היתה קורבן.

המתלוננת הדגישה בבית המשפט כי עד לתקופה של כחודשיים טרם הארוע נשוא כתב האישום, הגם שמערכת היחסים היתה בעייתית, חוותה בעיקר אלימות מילולית והשפלות. זאת למעט אירוע אלימות פיזית בודד אחד במהלכו חבל בה הנאשם באמצעות מגב, וגרם לה לחבלה במצחה.

בתקופה של כחודשיים טרם הארוע נשוא כתב האישום, לעומת זאת (ע"פ הופסקה התמחותו של הנאשם ונולדו התאומות) חוותה אלימות פיזית מצד הנאשם בהזדמנויות רבות.

המתלוננת פירטה בעדותה בביהמ"ש אודות 2 אירועים בולטים. האחד, מיום 18.2.09 (מועד הגשת התלונה) בו לדבריה בעט בה הנאשם ברגלה כשהיא מחזיקה בידיה את אחת התינוקות והיא בתגובה דחפה אותו והוא נשרט מציפורניה. והאחר, מספר ימים לפני כן, כאשר הנאשם גרר אותה מהשערות לחדר והכה אותה כשהיא מחזיקה אחת מהתינוקות בידיה. לדבריה השכנה של בני הזוג – יפה בת חן, לקחה את הילדה מידיה וקראה לבעלה על מנת שזה יפריד בינה לבין הנאשם.

המתלוננת העידה כי נמנעה מלהתלונן נגד הנאשם לאורך השנים הן מפאת הבושה והקושי להודות בכשלוך הנישואים, והן מחמת הפחד שתלונה במשטרה תפגע בעתידו המקצועי של הנאשם – שהיה אז סטודנט למשפטים ובהמשך מתמחה.

עדותה של השוטרת מזל באני

במסגרת חקירתה הראשית של העדה הוגשה בהסכמה אמרת הנאשם שנגבתה ע"י העדה ביום 18.2.09 שעה 14.15 – ת/2. בנוסף הוגש מזכר שנרשם ע"י העדה ביום 18.2.09 - המתעד המפגש בין הנאשם למתלוננת בתחנת המשטרה, ממנו עולה כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה ומסרה לעדה – שחקרה אותה שעה את הנאשם, כי אינה רוצה למסור תלונה. הנאשם קם ואמר למתלוננת "אל תבכי", חיבק אותה ואמר לה "אל תדאגי הכל יהיה בסדר".

העדה אישרה בבית המשפט כי בחקירתו מסר הנאשם כי המתלוננת היא זו שמאיימת עליו ותוקפת אותו, ואישרה כי הנאשם הציג לה סימן של שריטה בכף ידו, אשר לטענתו נגרמה לו באותו היום ע"י המתלוננת, אותה אף תיעדה.

העדה אישרה כי לא הבחינה בסימני חבלה כלשהם על גופה של המתלוננת.
העדה מסרה כי בסיום חקירתה תחת אזהרה של המתלוננת היא שוחררה בתנאים שנקבעו ע"י הרמח"מ דאז – רפ"ק גולדשטיין.

עדות השוטר עובד עובדיה

במסגרת חקירתו הראשית של העד הוגש בהסכמה דו"ח הפעולה שערך העד ביום 18.2.09 – ת/4, ודו"ח העיכוב שמילא בעניינו של הנאשם ביום 18.2.09 – ת/5.
מדו"ח הפעולה ת/4 עולה כי במהלך משמרת ניגשה אליו החוקרת שרה רוזנברג וביקשה ממנו לגשת לרח' חיים ספר 4 בנס ציונה, בעקבות פניית שכן שהתקשר למשטרה ודיווח ששמע צעקות של איומים ברצח שנשמעו מדירתם של בני זוג ששם שחר ואורית. השוטר הגיע לדירה ודפק בדלת, והנאשם פתח לו את הדלת. בבית נכחה גם המתלוננת שהחזיקה תינוקת בידיה ולהתרשמותו נראתה מבוהלת. השניים שאלו את השוטר מה קרה, והוא החליט לשוחח עם המתלוננת ביחידות.
הוא נכנס עם המתלוננת לחדר ודובב אותה, שאל אותה אם יש בעיות בבית והיא מסרה שיש בעיות ושיש לה עורך דין שמטפל בה. הוא שאל אותה לגבי אלימות בבית והיא מסרה כי אין אלימות פיזית אך יש אלימות מילולית. הוא שאל אותה איזה אלימות מילולית "כמו מה אני ירצח אותך?" והיא השיבה שכן אך היא לא מעוניינת בהגשת תלונה.
נוכח הדברים הללו עזב השוטר את הבית. בהמשך שוחח עם ראש משרד החקירות, והאחרון הורה לו לעכב בכל זאת את הנאשם לתחנה לצורך חקירה.
השוטר חזר לבית בני הזוג ועיכב את הנאשם לחקירה ללא כל התנגדות מצידו וללא שימוש בכח, והעבירו להמשך טיפול החקירות.
העד אישר בחקירתו הנגדית כי כשנקרא למקום לא נמסרו לו פרטים מי איים על מי כלומר, הגבר על האישה או האישה על הגבר.
עוד אישר כי הכתוב בדו"ח הפעולה לפיה המתלוננת היתה מבוהלת, מבוסס על התרשמותו האישית הראשונית, שהינה לדבריו פרי ניסיון רב שנים כשוטר-סייר.
העד אישר גם כי עם הגיעו לדירה פנה רק למתלוננת בניסיון לברר אם יש בעיות אלימות בבית, תוך שהוא יוצא מנקודת הנחה לפיה במקרי אלימות במשפחה עקב פחד נמנעת האישה בדרך כלל מלדבר ליד בעלה, וכי לו לבעל היתה טענה כלשהי היה מן הסתם פונה אליו ומספר לו.

עדות השוטר דוד סלומון

השוטר דוד סלומון העיד על הניסיון שנערך מצד המשטרה לזמן עדים למסירת עדות בנוגע לאירועים אותם תיארו בני – הזוג בחקירתם במשטרה.
לדבריו ביום 24.2.09 שוחח עם המטפלת של בני הזוג-שרה, אשר לדברי המתלוננת היתה עדה לאיומים שהשמיע הנאשם ביום 17.2.09. השוטר זימן את שרה למסירת עדות וזו השיבה שהיא פוחדת מאוד ולא מוכנה למסור שום דבר.

כמו כן שוחח עם מטפלת נוספת - לילי, אשר עבדה אצל בני הזוג במועד האירועים, וביקש גם ממנה להגיע למסור עדות. לילי סירבה בטענה שבעלה לא רוצה שהיא תתערב. לילי מסרה לשוטר כי הנאשם אכן כל הזמן מקלל אבל בעלה לא מסכים שהיא תתערב.

פרשת הגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

לתיק בית המשפט הוגשו בהסכמה:

- אמרת המתלוננת במשטרה מיום 18.2.09 – סומנה נ/1.
- כתב הערובה של המתלוננת – סומן נ/2.

עדות הנאשם

הנאשם כפר במיוחד לו וטען כי לא היו דברים מעולם.

לדבריו התלונה הינה פרי רצונה של המתלוננת לפגוע בו בכל דרך אפשרית לרבות מניעת קשר בינו לבין בנותיהן ולרבות הוצאתו והרחקתו מבית המגורים המשותף כדי "לשפר עמדות" בהליך האזרחי שהתנהל ועודנו מתנהל בין בני הזוג.

הנאשם טען שעיתוי הגשת התלונה – יום לאחר שהמתלוננת פתחה בהליך גירושין, ללא ידיעתו, מעיד על המניע להגשת התלונה.

הנאשם הוסיף כי תמוהה העובדה כי הדיווח במשטרה ביום 18.2.09 היה כזה שלפיו נשמעו באותו הזמן איומים ברצח מדירת בני-הזוג, שכן גם לטענת המתלוננת לא הושמעו איומים כאלה באותו היום אלא יום קודם לכן. לדבריו יש בכך כדי להוות אינדיקציה לכך כי מי שהזמין את המשטרה היו בני משפחה של המתלוננת, שידעו כי יום קודם לכן היא פתחה כנגדו בהליכים משפטיים.

הנאשם סיפר כי הלכה למעשה הוא שהיה קורבן אלימות מתמשכת פיזית ומילולית מצד המתלוננת לאורך כל שנות נישואיהם.

תיאר מערכת יחסים בעייתית, שלווה לאורך כל הדרך בספקות והביאה לגיבושם של מספר הסכמי גירושין שנוסחו במלואם, אך לבסוף לא מומשו, נוכח בקשת המתלוננת לתת "צ'אנס" למערכת היחסים הזוגית ולהמשיך את טיפולי הפוריות במטרה להקים משפחה עם ילדים.

אישר כי עם הולדת הבנות חלה התדרדרות נוספת והחמרה במערכת היחסים הבעייתית ממילא, שבאה לידי ביטוי באלימות פיזית מצד המתלוננת כלפיו, בקללות אין סופיות מצידה ואף באיומים ברצח שהשמיעה היא באוזניו.

לדבריו לא התלונן במשטרה הן משום הבושה והן משום שלא רצה לפגוע במתלוננת.

באשר לאירוע נשוא כתב האישום – טען כי לא איים על המתלוננת.

באשר לאירועי יום 18.02.09 טען כי המתלוננת תקפה אותו ואף שרטה אותו בידו וגרמה לו לחבלה שנצפתה ותועדה ע"י החוקרת מזל-באני.

דיון והכרעה

עסקינן במקרה מובהק של גרסה מול גרסה. המתלוננת טוענת כי במהלך הויכוח ביניהם הנאשם השמיע באוזניה דברי איום. הנאשם מאשר קיומו של ויכוח, אך שולל מכל וכל השמעת איומים, ומוסיף כי לא זו בלבד שלא השמיע באוזני המתלוננת דבר איום כלשהו, הלכה למעשה היתה זו המתלוננת שאיימה עליו ותקפה אותו במספר הזדמנויות, לרבות באותו יום ממש בו הגיעה המשטרה לביתם.

מטבע הדברים מתבססת המאשימה על עדות המתלוננת, אשר הינה עדות יחידה.

בבוא בית המשפט לבחון את הראיות עליו להזהיר עצמו כי הרשעה על פי עדות יחידה אפשרית רק מקום שהעדויות היא כה משכנעת וחסרת פרכות או סתירות עד כי יש בכוחה, וכשלעצמה, להסיר כל ספק סביר. במסגרת בדיקת העדות תר בית המשפט אחר אותות אמת מתוך העדות עצמה וגם מנסיבות אחרות הקשורות בעדות וכאלה שלכאורה אינן קשורות באופן ישיר, אך יכולות הן לתמוך או לסתור גרסה כזו או אחרת.

העמדת עדות המתלוננת במבחנים האמורים, מעלה כי קיימים קשיים אשר אינם מאפשרים להשתית על עדות זו הרשעה בפלילים, הגם שלא התרשמתי כי הנאשם חף מכל פשע והמתלוננת לכאורה העלילה עליו עלילות בדים ועלילות שווא.

בעדותה של המתלוננת נפלו מספר ליקויים ואי-דיוקים, וגם אם אין מדובר בשקרים אלא בחוסרים מסויימים, די בהם כדי לטעת ספק בשומע כי האירוע עליו התלוננה אירע באמת במועד עליו דיווחה או באופן המדווח, הכל כפי שיפורט להלן:

1. בחקירתה במשטרה 1/3 סיפרה המתלוננת כי **"במהלך הנישואים שלנו במשך 7 שנים היתה אלימות מילולית ופיזית, הוא היה מקלל אותי זונה פרוצה שרמוטה, דבר שחזר על עצמו בכל מריבה, והוא היה נותן לי אגרופים בידיים"** (1/3 שו' 5-6).

המתלוננת פירטה בחקירתה בנוסף, כי מס' ימים לפני החקירה במשטרה (18.2.09) תקף אותה הנאשם בכך שנתן לה אגרוף ביד למעלה, וכי ביום 18.2.09 בעט בה ברגלה (1/3 שו' 11-12).

המתלוננת נשאלה מפורשות האם **"יש מקרה נוסף שאת זוכרת לגבי אלימות בבית?"** והשיבה: **"זה כל הזמן, יש אורה בבית מיום הלידה חודשיים, יש ויכוחים שהעו"ד שלו רפי שדמי, ידאג להשאיר אותי בלי כלום. ושאני יעבור מדירה שכורה עם הילדות, שמבחינתו הילדות זה רק שורה בחשבון אצלו יהיו"** (1/3 שו' 20-22).

בעדותה בבית המשפט נשמעה גרסה שונה, כאשר המתלוננת מתארת כי עד לחודשיים עובר ל-18.2.09, היה רק אירוע אחד של אלימות פיזית, וכי בחודשיים האחרונים עד לחקירתו של הנאשם במשטרה, היו **עשרות** אירועי אלימות פיזית.

את הארוע היחיד במהלך רוב רובן של שנות הנישואין תיארה כארוע במהלכו הנאשם הכה בה עם מקל של מגב בפניה וגרם לה לחבלה במצח, אותה נאלצה להסתיר עם מייק-אפ ושיער על הפנים (פרוט' עמ' 9 שו' 8-10).

לגבי אירועי אלימות בחודשיים האחרונים לחייהם המשותפים כזוג – טענה כי מדובר בעשרות אירועים שכללו בין היתר, משיכה בשיערות ובעיטות (פרוט' עמ' 12 שו' 14; שו' 17-28).

בעדותה הראשית אף מצאה המתלוננת להרחיב אודות אירוע שלדבריה אירע מס' ימים לפני מסירת התלונה במשטרה. המתלוננת תיארה כי הנאשם גרר אותה מהשערות לחדר והכה אותה כשהיא מרימה אחת מהתינוקות בידיה. לדבריה, השכנה יפה בת חן לקחה את הילדה מידיה וקראה לבן הזוג שלה שיפריד.

הנה כי כן קיימים שינויים בגרסת המתלוננת מאז מסרה את עדותה במשטרה ועד למועד העדות בבית המשפט כמפורט לעיל.

המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית, מדוע לא סיפרה בחקירתה במשטרה אודות האירוע עם המגב, או אודות האירוע של משיכת השיער וגרירתה והשיבה כי בחרה לספר במשטרה רק על האירועים של האלימות שהתחוללו בתקופה האחרונה ועל האיום ברצח (פרוט' עמ' 14 שו' 19), והוסיפה כי במעמד מסירת העדות והבלאגן שחוותה, האירוע עם המגב "לא עבר לי בראש" (פרוט' עמ' 15 שו' 1-2).

גם אם יש בתשובתה זו של המתלוננת כדי לספק הסבר מניח את הדעת בנוגע לעובדה כי לא סיפרה על האירוע עם המגב, אין בה כדי לספק הסבר לעובדה כי במשטרה לא סיפרה גם על אירוע משיכת השיער, לו היו לדבריה עדים.

המתלוננת עצמה מספרת בביהמ"ש כי תקיפתה זו ארעה אך לפני מס' ימים. לפיכך, תשובתה כי מסרה לחוקרת רק אודות אירועי התקיפה האחרונה, אינה מספקת.

הדברים נכונים שבעתיים, שעה שהמתלוננת כן סיפרה במשטרה על 2 אירועי אלימות ספציפיים מהתקופה האחרונה, ויפלא כי דווקא על הארוע החמור יותר לו היו לדבריה עדים, נמנעה מלספר.

2. מדו"ח הפעולה של עד התביעה השוטר עובד עובדיה (ת/4) עולה כי לכשנשאלה המתלוננת ע"י השוטר האם יש אלימות בבית, השיבה לו כי אין אלימות פיזית אך יש אלימות מילולית.

בעדותו בבית המשפט נחקר השוטר עובדיה בחקירה נגדית ואימת מפורשות את האמור בדו"ח הפעולה ת/4, לפיו המתלוננת טענה מפורשות שלא היתה אלימות פיזית אלא רק אלימות מילולית (פרוט' עמ' 26 שו' 20-21).

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת אודות הפער בין הדברים שמסרה לשוטר עובדיה לבין גרסתה במשטרה ובבית המשפט לפיה חוותה אלימות פיזית מצד הנאשם בעשרות מקרים והשיבה: "אני חושבת שאמרתי שיש אלימות מילולית ופיזית, אבל אני זוכרת שהדגשתי שאני מבקשת לסגור את הכל לא דרך המשטרה" (פרוט' עמ' 17 שו' 26-27).

המתלוננת נשאלה: "אז הוא כתב דברים לא נכונים?"

והשיבה: "עובד מבחינתי אין בו שום רבב. אני בצהרי היום נכנסת אלי משטרה הביתה, אני אחרי ארוע שבעטו בי, מכניסים אותי לחדר עם שוטר" (פרוט' עמ' 17 שו' 28-30).

נוכח תשובתה זו של המתלוננת הקשה ב"כ הנאשם ושאל:

"הוא הכה אותך באותו יום, אז איך את אומרת לעובד שהוא שוטר במדים שאין אלימות פיזית?"

והמתלוננת השיבה: **"יכול להיות מאוד.... כל הלחץ שלא יפגע לו בסטאז' והאיומים שלו גרמו לי באותו רגע לא להגיד את זה"** (פרוט' עמ' 18 שו' 1-2).

ההבדל בין הדברים אותם מסרה המתלוננת במפגש הראשון עם נציג אכיפת החוק אודות היחסים עם הנאשם לבין גרסאותיה המאוחרות בענין זה במשטרה ובבית המשפט מעלה תהיה.

אמנם, המאשימה, הערה לקושי נוכח השינויים שעברה גרסת המתלוננת מאז נמסרו לשוטר עובד, עובר למסירת העדות במשטרה וכלה בעדות בבית המשפט – ניסתה להסביר בסיכומיה את הסיבה אשר בגינה נמנעה המתלוננת מלאזכר קיומה של אלימות פיזית בפני השוטר עובדיה ו"להפתח" רק במהלך חקירתה במשטרה ובבית המשפט, אלא שההסבר לפיו המתלוננת ביקשה להמנע מלהזיק לנאשם ולכן מיעטה וצימצמה במעמד המפגש עם השוטר, לא נקי מספקות.

שהרי נזק לעתידו המקצועי של הנאשם יכול להגרם גם כתוצאה מהאשמתו באלימות מילולית בלבד.

עוד לא ניתן להתעלם מהעובדה כי תיאור האלימות הפיזית במשטרה נמסר רק לאחר שהמתלוננת נחקרה תחת אזהרה בחשד לאיומים ותקיפה של המתלונן במספר הזדמנויות, לרבות במועד הגעתו של השוטר עובדיה לבית בני הזוג, ורק לאחר שהובהר לה (כך עפ"י גרסתה) ע"י החוקרת, כי אם לא תמסור גרסה "זוהי יכול לפעול לרעתה".

בנקודה זו יודגש כי באו בפני אינדיקציות ברורות לכך כי אכן מלכתחילה לא חפצה המתלוננת במעורבות המשטרה, אם מטעמים של בושה ואם מהטעם של הרצון לגונן על הנאשם ולא לפגוע בעתידו המקצועי.

יחד עם זאת גם המתלוננת אשרה כי משעה שהבינה כי הנאשם התלונן כנגדה ולהבנתה הפך אותה מקורבן לפוגעת, הרי שלא היתה לה עוד כל סיבה להמשיך ולגונן עליו. בנסיבות הללו לא היתה מניעה כי בעדותה במשטרה תספר על כל מעלליו של הנאשם כלפיה, בוודאי החמורים שבהם, אך גם זאת לא עשתה – כפי שפורט בסעי' 1 לעיל.

הגרסה המתפתחת של המתלוננת וההסברים החלקיים שניסתה לספק נוכח גרסאותיה המשתנות, מקשים על היכולת להשתית עליה הרשעה בפלילים, גם אם התרשמתי כי לא היתה כוונה מצד המתלוננת להעליל על הנאשם עלילות.

3. בעדותה בבית המשפט תיארה המתלוננת אירוע נוסף במהלכו לדבריה איים הנאשם על אמה כי יהרוג אותה אם תכנס אליהם הביתה, ואסר עליה את הכניסה לביתם ואת הסיוע בטיפול במתלוננת (שהיתה לאחר לידה) ובתאומות הפעוטות. גם לאירוע זה אין כל זכר בעדות המתלוננת במשטרה.

העדה נשאלה בחקירה נגדית מדוע לא סיפרה במשטרה על האירוע, אותו הגדירה כטראומתי עבורה, והשיבה:

"כי לא אני זו שפניתי. לא הלכתי למשטרה כדי לגולל את מסכת חיי. אם הייתי רוצה לעשות את זה הייתי פונה אליה ומספרת לה את הכל. אני באתי לשם כדי שלא יעשו לו כלום, אבל כשהיא דרשה ממני לספר עשיתי זאת וסיפרתי את ההתנהלות האחרונה" (פרוטו' עמ' 21 שו' 25-28).

תשובתה זו של העדה מוקשית נוכח העובדה כי גם לגרסת המתלוננת האיום על האם הושמע בתקופה אותה היא מכנה "האחרונה", ומתוכנו עולה כי היה לאחר לידת התאומות. משכך ונוכח טענת המתלוננת כי סיפרה במשטרה על "ההתנהלות האחרונה" מצופה היה כי תזכיר גם קיומו של ארוע זה.

כאן המקום לציין כי ערה אני לעובדה כי לא המתלוננת היא שייזמה הגשת התלונה וכי נעשו נסיונות מצידה למנוע מעורבות המשטרה (כך עולה הן מעדות השוטר עובדיה והן מעדות החוקרת מוזל באני) ויש בדבר כדי להוות אינדיקציה כי המתלוננת מלכתחילה לא ביקשה להרע לנאשם ולהעליל עליו עלילות בדים.

כמו כן לא מן הנמנע כי אכן בנקוף הזמן וככל שהעמיק הקרע בין הנאשם למתלוננת היתה האחרונה נכונה להפליג ככל הנדרש בגנותו של הנאשם, ואין ספק כי ראתה בעדותה בביהמ"ש במה לבוא חשבון עמו על כשלוך יחסיהם, על כפיות טובתו, על חוויית הנישואין הקשה שחוותה במחיצתו, על תחושות העלבון הצרובות בנפשה והכעס שהיא חשה כלפיו כמו גם על העובדה כי למרות שגוננה עליו ו"ספגה" בשקט, היה הוא זה שבחר להתלונן כנגדה במשטרה.

לפיכך אינני סבורה כי המתלוננת שיקרה בבית המשפט, הגם שלהתרשמותי נתנה דרור לרגשותיה באופן שגם בבית המשפט היה קושי להגביל את שטף דיבורה, את נחרצותה בכל נושא ונושא ואת בחירתה להרחיב בעניינים שאינם דרושים לצורך הכרעה בתיק שבפניי. אלא שבחירת המתלוננת להתנהל באופן המתואר הביאה לכך כי גרסתה עברה שינויים רבים ומשמעותיים, עד כדי שלא ניתן להשתית על בסיסה בלבד הרשעה בפלילים.

זאת ועוד, הספק שהתעורר מתחזק לנוכח העובדה, שלא נגבתה עדות מהמטפלת שרה, שלדברי המתלוננת הייתה עדה לאיומים שהושמעו, ויכלה הייתה לתמוך בגרסתה. כאמור, לטענת המתלוננת, להשמעת האיומים מיום 17.2.09 הייתה עדה הגבי שרה, שעבדה כמטפלת אצל בני הזוג באותה תקופה.

המשטרה לא טרחה לזמן את העדה ולגבות ממנה הודעה כנדרש, והסתפקה ברישום מזכר אודות שיחת טלפון שנערכה עמה במהלכה מסרה כי מסרבת להגיע לחקירה שכן היא פוחדת מאוד ולא מוכנה למסור שום דבר.

עדה זו יכולה הייתה לשפוך אור על הדברים שנאמרו, אם נאמרו, על ידי הנאשם למתלוננת.

דומני כי אין מחלוקת כי עדותו של אדם מן החוץ שאינו מעורב בסכסוך, היא עדות בעלת משקל ראייתי נכבד, והיה מקום לעשות מאמץ על מנת לגבותה, ולא להסתפק ברישום מזכר אודות סירובה למסור עדות מחמת פחד.

תלונות בגין איומים, ובפרט בין בני זוג, קשות ביותר לבידור ולהוכחה, בין היתר נוכח העובדה כי בדרך כלל ברקע קיימים אינטרסים רבים נוספים, ומדובר במילה מול מילה. ההליך הפלילי דורש רמת וודאות מעל לכל ספק סביר, מה שהופך את הוכחת האשמה לקשה במיוחד בנסיבות שכאלה.

לכן, כאשר מזדמנים לאירוע העבירה עדים, ובפרט עדים אובייקטיביים, על המשטרה לעשות את **כל** המאמצים כדי לגבות את עדותם, ובכך לאפשר לבית המשפט להגיע אל חקר האמת.

אינני סבורה כי במקרה זה נעשו **כל** המאמצים לגבות את עדות העדה- אישה נורמטיבית שפרטיה היו ידועים למשטרה. אין צורך להפליג בדמיון על מנת לקבוע כי היו בידי המשטרה די כלים כדי לגבות את עדותה חרף סירובה הראשוני בשיחת הטלפון.

למרבה הצער, היחידה החוקרת עשתה מלאכתה קלה באופן שהסתפקה ברישום מזכר אודות שיחת טלפון שנערכה עמה ותו לא, ולא ביצעה חקירה מלאה ומספקת בעניין זה.

במקרה זה אני רואה במחדל לחקור את עדת הראייה, מחדל משמעותי היורד לשורש החקירה.

היעדרה של ראייה עקב חקירה לא ממצה ייוקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ועשוי הוא להטיל בו ספק סביר.

בשולי הכרעת הדין אציין כי יותר מתמוהה העובדה כי למרות שהמתלוננת תיארה מספר אירועי אלימות במשטרה, בחרה התביעה להעמיד לדין את הנאשם רק על אירוע אחד- עבירת האיומים המתוארת בכתב האישום.

בדיון בבית המשפט לא הובהרה הסיבה בנינה בחרה התביעה לבחור ולבודד אירוע אחד בלבד מתוך שלל האירועים אותם תיארה המתלוננת בחקירתה במשטרה, ולהעמיד לדין את הנאשם רק בגינו.

סגורו של הנאשם טען כי בהעדר הסבר כלשהו, מצד המאשימה, בעניין זה, משמעות הבחירה להעמיד לדין רק בגין אירוע אחד, מעידה ככל הנראה על ספק שדבק בגרסת המתלוננת כפי שנמסרה במשטרה.

על כן, ומשנמצא ספק על ידי המאשימה בנוגע לאירועים נוספים עליהם התלוננה המתלוננת במשטרה, יפה כוחו של אותו הספק גם לעבירת האיומים שבכתב האישום.

לדבריו, קשה להימנע מהקשר המתבקש בין ממצא הספק האמור לבין ההכרעה הנדרשת באישום שבפנינו. שכן אם נוצר ספק לגבי אירועים נוספים אותם תיארה המתלוננת, מחלחל משהו מאותו הספק בהכרח גם לגבי האירוע נשוא כתב האישום שגם הוא מבוסס אך ורק על גרסת המתלוננת. שכן זוהי משמעותו של הספק וזה כוחו.

לדבריו העובדה כי המאשימה בחרה שלא להאשים את הנאשם באירוע התקיפה מיום 18.2.09 אותו תיארה המתלוננת בעדותה במשטרה, מתוך הספק שמא אכן צודק הנאשם

בגרסתו כי הוא שהותקף במהלך אירוע זה (בפרט נוכח העובדה כי הציג חבלה על גופו) – מכרסם מעצם כך בהנחת המוצא בדבר השלילה המוחלטת של מהימנות גרסתו וכפירתו בעובדות כתב האישום.

כשלעצמי סבורני כי השאלה אותה עורר ב"כ הנאשם בעניין, הינה שאלה כבדת משקל, ומצדיקה התייחסות ומענה ענייני מצד המאשימה, אשר לא סופק. יחד עם זאת, אין מדובר בשאלה המחייבת הכרעה לגופה במקרה שבפני (נוכח העובדה כי הכרעת הדין מבוססת דיה גם מבלי להיזקק להכרעה בסוגיה זו) לפיכך, לעת הזו אשאירה בצריך עיון. מכל מקום, העובדה כי דברי המתלוננת נבררו ע"י המאשימה, אומרת דרשני.

בסייפת הכרעת הדין אציין, כי גם גרסתו של הנאשם לא הותירה בי רושם חיובי, והיא אינה נקייה מספקות ותהיות.

בניגוד לרושם אותו ניסה ליצור הנאשם במהלך הדיון בפני, כגבר חלש וכנוע שנפל קורבן לבת-זוג אלימה וכוהנית, התרשמתי כי הנאשם הינו אדם שתלטן, בוטה, לא סובלני, רגזן, נחרץ בדעותיו, מתקשה להתנהל ביציבות במסגרות חייו השונות, אשר הייתה לו תרומה מכרעת למערכת היחסים הקשה והעכורה עם המתלוננת.
במובן זה לא התרשמתי שהנאשם חף מכל פשע והמתלוננת לכאורה העלילה עליו עלילות בדים.

עם זאת, במשפט פלילי לא על הנאשם להוכיח את חפותו, אפילו הנאשם מתיר רושם בלתי אמין, אפילו הסתבך באי התאמות ואפילו בשקרים, לא על אלו ניתן להשתית הרשעה בפלילים.

במצב דברים זה, לאחר שנפלו פרכות מסוימות בגרסת המתלוננת ונוכח מחדלי החקירה וכל שמורט לעיל נתעורר ספק בתשתית העובדתית שהציגה המאשימה, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום י"ז סיון תשע"ב, 07/06/2012 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר 54678313/-

שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי: חדווה ינר
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה